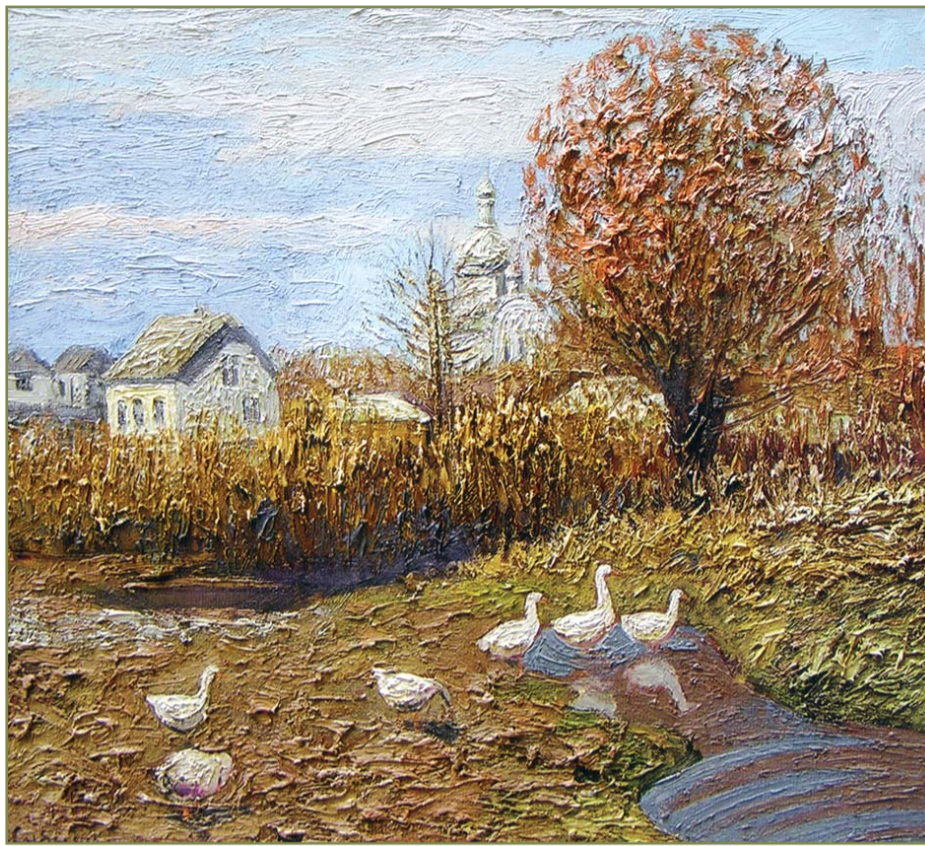

навчання в інституті відчув потребу малювати пейзажі. З цією метою щороку бував у Москві, у Ленінградській академії мистецтва. Відвідуючи художні виставки, придивлявся, як працюють художники. Був у мене такий момент, коли я навіть хотів покинути інститут і поїхати кудись вчитися власне живопису. Та добре, що на життєвому шляху в потрібний час нам трапляються мудрі люди. На одній із виставок я познайомився з московським художником Дмитром Жилінським, який порадив мені: "Ніхто не навчить вас живопису. Працюйте і самі зробіте із себе художника". І він мав рацію. Якщо є основа, художник повинен розвиватися самостійно у праці. Гірше, коли художник потрапляє під вплив певної школи малярства і в подальшому не може працювати в інший спосіб. Художник повинен завжди бути в пошуку різних тем, різних сюжетів. Ще в інституті прагнув досягнути більше, ніж того вимагали від студентів викладачі. Тому з цікавістю відвідував зали Національного музею, Картинної галереї у Львові, захоплювався творчістю Каміля Коро, цікавився художниками початку ХХ століття, копіював твори Миколи Пимоненка, Юзефа Брандта. Усе це було для мене процесом навчання і дало свої плоди..

– У Вашій майстерні зберігається чимало етюдів. Чи стануть вони справжніми картинами?

– Етюд – окремий вид мистецтва, адже сам по собі він – неповторний. Відвідавши з делегацією митців Шевченківські місця, я привіз до Львова етюд поетової хати в Моринцях, етюд могили Тараса Шевченка в Каневі, маю багато етюдів із цікавих історичних пам'яток Парижа, Праги та інших

неповторних міст Європи. Ці етуди цінні для мене тим, що написані в момент побаченого, під враженням, у них – мій настрій, моє захоплення побаченим, що й робить їх неповторними. З роками міняється і спосіб роботи. Колись я годинами сидів за мольбертом, малюючи пейзажі, етуди, види Львова, а тепер я в основному працюю в майстерні. Одразу фотографую усе, що

схвилювало серце, зворушило око, а вже в майстерні розпочинається творчий процес, який завершується черговою картиною.

– Головною героїнею Ваших полотен є...

– Природа... Це й не дивно, бо виріс я у селі, а сільська дитина увесь час на природі. Хоча усі люди живуть серед живописної природи, та не всім дано глибоко й натхненно це побачити, відчутти, переосмислити і від-

творити. Для мене природа є невичерпним джерелом малярських ідей, які я не копіюю, а трансформую у власний ідеальний світ. Тому перші мої виставки були на тему сільських та міських пейзажів. Пейзажі для мене – насамперед радісний настрій. Пейзаж дає можливість художнику "пливти за течією", даючи свободу своїй фантазії.

– Нещодавно Ви перебували в Парижі на відкритті у Луврі виставки робіт Пінзеля. З якими враженнями повернулися до Львова?

– Приємно було бачити, як Париж готувався до відкриття виставок двох митців – Рафаеля та Пінзеля. Виставка Пінзеля була дуже гарно представлена, її з цікавістю оглядали парижани і гості міста. У Луврі виставка робіт Пінзеля пройшла надзвичайно урочисто. Одна справа провести таку виставку в Україні, інша – у Луврі, в особливому місці Франції. Мене насамперед вразило те, що в Парижі дітей змалечку привчають до культури. У виставкових залах Лувра я зустрічав групи школярів, яким екскурсовод розповідав про художників, про їхні картини. На жаль, у державній освіті України не передбачено виховання у дітей розуміння творів мистецтва, різних течій у культурі. Щоб навчити людей розуміти культуру, на державному рівні необхідна відповідна програма, яка передбачала б обов'язкові для дітей відвідини музеїв, картинних галерей, виставкових залів. Власне це у подальшому й виробить у людей особливе, шанобливе ставлення до мистецтва і власне до життя.

Спілкувалася Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото Ігоря ПАРАЩАКА
та Тараса ЛЕВАНДОВИЧА

На Водохреща у депо Львів-Захід

Впродовж багатьох років на свято Водохреща у локомотивному депо Львів-Захід біля каплички Богородиці відбувається свята літургія із освяченням йорданської води. Цього дня розділити радість свята до каплички прийшли не лише ті деповчани, яким випало 19 січня працювати, але й інші працівники депо. Серед присутніх були начальник депо Валерій Байса, голова профкому Петро Ручка і голова ветеранської організації Володимир Івах.

Упродовж п'яти років у депо на запрошення керівництва і профкому відслужити святу літургію і освятити воду до каплички Богородиці приходять отець Любомир зі Собору святого Юрія. Отець Любомир покропив присутніх свяченою водою та побажав, щоб їхні серця були сповнені добром та милосердям:

– Бажаю усім вам йти за Христом, який змінює людину на краще. Насамперед кожному потрібно змінити своє мислення, зрозуміти глибинно, що Христос все для нас уже зробив... Окроплюйтеся в цей святковий день водою, можливо, для когось

це стане початком змін на краще, а для когось – наверненням до Господа. Цілюща йорданська водичка є доступно всім і є свідченням того, що ніхто не позбавлений Божої ласки й любові. Окроплюйте нею свої домівки, пийте її, змінюйте свою душу і серце.

Як зазначив голова профкому депо Петро Ручка, приємно, що серед присутніх на святі багато молоді, яка долучається до традиції 145-річного депо: "Дай Боже, дожити до наступного року, щоб наш колектив не зменшувався, а тільки збільшувався".

Щороку на свято Водохреща до каплички в депо з усією роди-

ною приходять завідувач хімілабораторії депо Анна Терещенко. Цього разу Анна Іванівна прийшла з донечкою Андріаною, щоб набрати свяченої води і помолитися до Богородиці.

Головний лікар амбулаторії Любомира Левицька цього разу прийшла зі своїми колегами – старшою медсестрою Ольгою Войцехівською, медсестрою Надією Кузик та санітаркою Ольгою Депою. Машиністу-інструктору Володимир Марчуку якщо за графіком не випадає працювати на Водохреща, він все ж приїжджає зі селища Сухополя у депо, щоб набрати додому свяченої йорданської води: "Сьогодні я тут, бо хочу розділити радість свята зі своїм колективом, і це для мене дуже важливо", – зазначив Володимир Марчук. Слюсар з ремонту рухомого складу Михайло Федик завжди приходив у депо на освячення води на Водохреща, і цього року він набрав йорданської води додому. Як розповів слюсар з ремонту локомотивів Володимир Турок, він постійно допомагає в організації освячення води у депо, а за радянських часів приносив деповчанам йорданську воду із храму святих Андрія і Йосафата, що на Левандівці.

Голова профкому депо Петро Ручка подякував отцю Любомиру за те, що впродовж кількох років він освячує йорданську воду у депо та благословить деповчан на здоров'я, на щастя й на добру працю. Як зазначив голова ветеранської організації депо Володимир Івах, такі свята створюють у депо добру атмосферу: "Коли є Боже слово, коли люди тягнуться до Бога, то все в житті

можуть здолати і пережити..."

За давньою українською традицією на завершення усі присутні

традиційно заспівали "Многая літа".

Марія ТКАЧ

Фото Оксани ПОДОЛЬСЬКОЇ

“А той другий празник...”

На Старий Новий рік, 14 січня, голова ветеранської організації Тернопільської дирекції залізничних перевезень Ніна Ваврищук в обідню пору за святковим столом зібрала велику дружню родину ветеранів у кімнаті бойової і трудової слави, що в Будинку науки і техніки дирекції. У день святого Василя Великого ветерани-залізничники згадали давні українські традиції різдвяних свят.

Ветерани щоразу з радістю приходять на різні заходи, які для них організовує Ніна Ваврищук. Цього разу Ніна Фефанівна розповіла історію свята Меланки, яке святкуємо 13 січня, та привітала усіх присутніх із Новим роком за старим стилем. Ветерани поділилися спогадами про своє дитинство, яке більшості з них довелося провести не лише у різних куточках України, але й у Росії та Білорусі. Із великим зацікавленням присутні слухали розповіді почесного залізничника, учасника бойових дій Михайла Гулого, який пішов воювати на фронт у 16 років, ветерани

залізничного транспорту Лариси Захарченко та Людмили Какарази. Голова ветеранської організації локомотивного депо Тернопіль Антон Вацик поділився спогадами про нелегкі повоєнні роки, коли він 12-річним юнаком з однолітками ходили з вертепом колядувати...

Ветерани подякували директору Будинку науки і техніки Василю Зарудному, який надав технічну допомогу у проведенні свята.

На завершення зустрічі Антон Вацик щедро засіяв усіх присутніх пшеницею на здоров'я, на щастя, на радість.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

